

URUNK SZÜLETÉSE: KARÁCSONY – ÉJFÉLI MISE

Olv.: Iz 9,1-3.5-6; Tit 2,11-14; Lk 2,1-14
Jézus születése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Szeretettel köszöntöm a testvéreket. Szinte kivétel nélkül azokat köszönhetem, akik messziről jöttek. Sajátos helyzetről árulkodik ez is 2021 Karácsonyának éjszakáján. Mi is azt az igazságot szeretnénk újra hallani:

*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta oda,
hogy mindaz: aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Örömünkre hallhatjuk ezt az igazságot, valódi örömhír. Így is mondhatnám, hogy az élet üzenete. Most azt szeretném kérdezni mindenkitől, akik ezt az utat, ezen az éjszakán megtették idáig: **Hogyan szeretnénk tovább menni az úton?** Hiszen minden egyes ünneplés az Isten házában egy új lehetőséget kínál az ember számára, és mindazok, akik az Istennel találkoznak, mindig új utakra lelnek. Ebben az esztendőben, itt Magyarországon, Kárpát-medencében, Európában különösképpen is az ember nagy kérdése: hogyan tovább? Bizakodjunk abban, hogy az Isten szeretete megérinti a szívünket és képessé tesz bennünket arra, hogy ennek a szegény Európának, szegény Kárpát-medencének, szegény Magyarországnak olyan tagjai lehessünk, akik a jövő ígérését hordozzuk.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! A keresztény életünk nagy ünnepei felszólítanak bennünket, hogy értelmezzük ezeknek az ünnepeknek az üzenetét és megtaláljuk a helyünket Isten és ember közös történetében. Ne felejtkezzünk meg arról, hogy a világ történelméről van szó. A világ jövőjéről, az emberiség jövőjéről, amikor a megtestesülés, megváltás misztériumát ünnepeljük. Nekünk is ezzel a kérdéssel kell szembesülnünk ezen az éjszakán, hogy mit is jelent nekünk ez az üzenet, és ebben az üzenetben, a harmadik évezred elején,

*hol a mi helyünk, mi a mi küldetésünk,
milyen igazságokkal, milyen értékekkel kell elindulnunk erről az ünnepről?*

Azért is fontos ez, mert egyfolytában, évek óta azt halljuk: mi a keresztény Európának az öröksége? Szinte nem hallunk azzal kapcsolatban kérdést, hogy ebben mi a mi helyünk, akik keresztények vagyunk, mi a szerepünk. Talán mondhatom ezt így, ahogy a zsidókat illették, amikor a nagy babilóniai fogságból hazaérkeztek az országukba: szent maradék. **Mi a küldetése, mi az üzenete a szent maradéknak, azoknak, akik kapcsolatot keresnek a megtagadott Istennel, akik az Egyház közösségéhez tartoznak?** Amit a francia forradalom gyalázatosnak titulált. Kedves Testvérek, mi a jövő emberei kell, hogy legyünk és ez a 2021-es Karácsony, ezt a szívünkbe vési.

Olyan sajátos helyzet volt itt az elmúlt napokban. Több interjúban volt részem és egyen elcsodálkoztam: hogy szinte minden egyes találkozás a vírussal foglalkozott. Nem is tudunk ennek az árnyékából kikerülni, holott az Adventnek is más a mondanivalója, mint hogy csupán ezzel a jelenséggel foglalkozunk, és Karácsonynak is egészen más az üzenete, mint hogy ezzel a tragikus járvánnyal, amit akár háborúnak is lehet mondani. Igaz, hogy ez egy kicsit más háború, mint a középkor évszázadaiban volt, amikor Európa lakosságának közel 50%-a meghalt. Mi itt vagyunk, élünk, bár sokakat elveszítettünk és megpróbálja ez nem csak a gondolatainkat, nemcsak a terveinket, hanem a szívünket is, de az ember legnagyobb lehetősége az Isten felől érkezik.

Ilyet is hallottam, hogyan lehet ünnepelni a vírus árnyékában, amikor az egyik hozzátartozónk meghalt, a másik a kórházban várja reménykedve az életet, a harmadik karanténban van, aztán nem tudunk találkozni azokkal, akikkel olyan jó lenne együtt ünnepelni, hát hogyan lehet ünnepelni ennek a vírusnak a nyomása alatt? Testvérek, hogyan lehetett születni Heródes véres kardjának a félelme közepette? Hogyan születhetett a Messiás, az Isten megígért szabadítója istállóban, sötétségben? Mást ígértek az isteni ígéretnek, csak hogy Testvérek egyről ne felejtkezzünk el. Az Istennek mindennél fontosabb az ember élete. Következésképpen az Istennek nem az a legnagyobb gondja, hogy az, akit ő ígért nekünk, milyen feltételek közepette érkezik erre a világra, milyen körülmények között születik, mert ennél sokkal, de sokkal fontosabb, hogy mi az ő üzenete. Fontosabb, hogy honnan jön és kevésbé fontos, hogy hová érkezett.

Kedves testvérek, meg kell barátkoznunk újra a keresztyénységnek ezzel a nagy igazságával: ez az ő érkezése mindennél fontosabb, mert ez az életünk lehetőségét hozza el nekünk. Azzal a mondattal kezdtem, hogy a keresztyénységünk nagy ünnepei felszólítanak arra, hogy felismerjük az ünnep üzenetét és megtaláljuk a helyünket a világ történelmében, az emberiség történelmében, amely Istennel közös történet. Mert Isten a szeretet Istene.

***Az Isten szeretetből teremtett világot,
az Isten szeretetből teremtett embert,
az Isten szeretete kíséri a világ sorsát és az ember útját,***

hát ezért mindennél fontosabb, hogy felismerjük azt a lehetőséget, amit az Isten kínál nekünk.

Nem azt, amit az emberek kínálnak nekünk, különösképpen azok az emberek, most itt Európában. Ijesztő félelemmel tapasztaljuk ezt a jövőt, amit az Isten nélküli világ kínál fel, amit az Isten nélküli ember ismételtet más és más hangnemben, más és más stílusban. Láthatjuk, hogy összezavar bennünket az ember szava.

Most különösképpen figyelniük kell, hogy mit üzen az Isten. Advent során többször is említést tettem, hogy a teremtett világ rendjét a sátán kísértésére az ember felborította, és Karácsonynak, a megváltásnak, a megtestesülésnek a titka azt üzeni nekünk, hogy helyreállt a rend. A kérdés csak az, hogy ebben az új rendben,

az Isten mentő tervében, megtaláljuk-e a helyünket, vállaljuk-e a küldetésünket,

mert Isten nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ. Mi is felismerjük az életünk szépségét, gazdagságát és ne félelem és rettegés közepette tervezzük a holnapot, hanem valóban azzal a bátorsággal, hogy velünk az Isten. Velünk az Isten, aki ahogyan az üzenet mondja, értünk emberré lett.

A sátán leválasztotta az embert az Istentől, a sátán elválasztotta az embert azt embertől és bűn terhét rakta az emberiség vállára. Isten nagy ajándéka, nagy ajánlata, hogy Megváltót ígért, aki a szeretet Istene a követé és aki leveszi a bűneink terhét, aki szabaddá tesz bennünket, hogy újra kapcsolatunk legyen az Istennel, újra Isten akarata szerint építsük kapcsolatainkat egymással. Elsősorban természetesen különösen most itt Európában, mely kereszténységben született és nekem személyes meggyőződés, hogy minden, ami most történik Európát illetően, az nem más, mint a keresztény Európának a megsemmisítése.

A kérdés az, hogy valóban felismerjük-e a helyzetünket és **akarunk-e az Isten idejében, az Isten emberi életet beteljesítő idejében élni**. Persze, élünk addig, amíg élünk, csak nem mindegy, hogy milyen igazságok, eszmék, értékek határozzák meg a döntéseinket, következzékppen az életünket. A megtestesülés, a megváltás nagy titka, hogy

Jézus Krisztus, aki értünk emberré lett, ő az a valaki, akinek az élete példája, akinek a tanítása, akinek a magatartása bemutatja nekünk, milyen az az ember, aki Istennel szövetkezik, milyen az az ember, aki a másik emberrel Istenben találkozik, szeretetben.

Testvérek, nekünk ma valóban ezen kell elgondolkodni. Advent első vasárnapján, ezt a szempontot most főlemlitem, mert egyik-másik interjúban is elmondtam és megdöbbenett az, hogy némelyik riporter nem is értette szinte, hogy miről is van szó, és amikor rádöbbsent arra, hogy végeredményben ez a központi magja a Karácsony üzenetének, akkor elkezdett ámuldozni. Advent első vasárnapján azt hallottuk, hogy milyen jelei vannak az időnek. Természeti katasztrófák, árvizek, tűzvészek, földrengések, világkatasztrófa emiatt a vírus miatt, és ezzel kapcsolatban mit mond az Írás: ezek az idők jelei. Az idők jelei, amíg világ a világ, kísérek bennünket, kísérik az ember történelmét, nem ezzel kell foglalkoznunk, legfeljebb annyiban, hogy mennyi szellemi, mennyi lelki energiánk van ezek közepette élni.

A lényeges üzenet nem ez, hanem amit szintén Advent első vasárnapja a lelkünkre kötött: **a végső időkben élünk. A végső idők az Isten ideje, a végső idők, az egyház ideje. Annak az Egyháznak az ideje, melyet Jézus Krisztus alapított.** Arról a közösségről van szó, amely abban a világban, amely világot az idő katasztrófákat okozó jelei kísérek, amely világ az ember számára kihívás, de ennél sokkal, de sokkal nagyobb kihívás, hogy mi az Isten idejében éljünk. Ebben a nemcsak katasztrófákkal sújtott világban, hanem a sátán által megkísértett és ferde, göröngyös utakra csábított ember világában Isten országát tudjuk megjeleníteni, mert ez a megtestesülésnek, a megváltásnak az üzenete, hogy annak a **Jézus Krisztusnak testvéreiként, Isten fogadott gyermekei vagyunk.** Szabaddá tett bennünket az Isten, levette a bűneink terhét, megtanított bennünket arra, hogy nem lehet úgy élni, ahogyan az istentelen ember él, magának. Az istenes ember szeretetben él, válaszol az Istennek, aki szabaddá tesz bennünket. Az Isten szeretete átalakít bennünket a vele való kapcsolatban, szabad emberekké tesz arra, hogy tudjuk tenni a jót, mert a szabadság arra való, hogy tegyük meg a jót.

Természetesen a szabadság azt is jelenti, hogy a rosszat is tudjuk tenni. A mai világ is arról szól, hogy ide a megváltás, oda a megváltás, az ember ezek ellenére is mennyi rosszat tud tenni és mennyit szenvedünk ezek miatt. Ha az embert fölszabadítja az Isten a szeretetre, hogy az ember ne magának éljen, akkor nem is tud az Istennek válaszolni, aki minden jónak a szerzője, nem tud válaszolni a maga rabja ember. Jézus Krisztus mutatta ezt meg, hogy

az Isten akaratára adott válasz az egész személyiségünket kéri, egész odaadottságunkat kéri és az ajándéka az, hogy tudunk szeretni.

Szeretni, szeretetben egymással összetartozni, amely szolgálat. Szolgálat, erre születünk, nem arra, hogy magunknak éljünk, az önző, individualista gondolkodás határozza meg a kapcsolatunkat és a mindennapjainkat, hanem egymás életének a szolgálata, mert az ember közösségi lény.

Ennek rengeteg, nagyon fontos, ma különösen hangsúlyozandó részletkérdései vannak, hogy az Isten férfinek, meg nőnek teremtetett, hogy a család, az emberi élet legkisebb sejtje, hogy

*a közösség a közjó, amelyben élni lehet, nem egymás ellenében, hanem egymásért.
A Jézus Krisztus által alapított Anyaszentegyház ennek az igazságnak a hordozója.*

Ez az Isten ideje, attól a pillanattól kezdve, hogy emberré lett, attól a pillanattól kezdve, hogy a kereszten értünk életét adta, mert a jászol meg a kereszt így tartozik össze, és ha mi el tudjuk fogadni, mert szabaddá tett bennünket az Isten az emberhez méltó életre, akkor egymásnak a legtöbbet jelentjük, mert **egymásért áldozatot hozhatunk és az áldozatban született emberi kapcsolatok jelentik a jövőt.**

Kedves jó testvérek, lehet-e ünnepelni a vírus árnyékában? A pogány Európa a természeti jelenségekkel foglalkozik, azokkal, amelyek ijesztgetnek bennünket és amikkel szemben, bizony be kell vallani, minden tudásunk, minden felkészültségünk ellenére nagyon, de nagyon kicsinyek vagyunk, de ez a természet kihívása.

A küldetésünk Jézus Krisztus példája, aki értünk lett emberré, szabad emberként igent mondani az Istenre, aki mindent értünk tett és tesz, és ebben a szabadságban Isten segítségével összetartozni egymással, bármilyen erőfeszítéseket is kíván ez tőlünk, ezek az erőfeszítések az életet szolgálják.

Ünnepeljünk ebben a szellemben, a megtestesülés, a megváltás misztériumát legalábbis megsejtve és bátorságot véve arra, hogy Istennel összetartozunk, aki csak a javunkat akarja, és egymással úgy tartozunk össze, hogy ember a másik embernek igazi társa legyen békességben, boldogságban, Isten akarta örömeinkben.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Köszönjük meg a Jóistennek, hogy együtt ünnepelhettünk. Lehet, hogy ma az emberek ezt sokkal nagyobb áldozatnak tartják, hogy egy ilyen, éjfélkor megtartott szentmisén részt vegyenek, érdekes azért ez is. 50 évvel ezelőtt ez nem volt kérdés, 100 évvel ezelőtt meg külön öröm volt. Ez a világ változása. Valószínű, újra meg kell értenünk azt, hogy ha igazán mélységében találkozunk Istennel, akkor ez egy világgal ér fel. Valamiképpen ezek nyomán egymással igazán találkozni, az többet ér, mint az egész világ.

Én mindenkinek **áldott, szép napot kívánok** és tudjunk mi örülni annak, hogy Istenhez tartozunk, egymással meg összetartozunk!